

Scrisoare fără adresă

Adrian Păunescu

Cui să trimit această tristă scrisoare
pe care o scriu liniștit și fără speranță
rezămând hârtia ei
de tot orașul,
de toată cartea de telefoane,
de toate iubirile care sunt cum sunt,
de toate crimele și de toate amăgirile
acestei nopți
în care poștașul destinat să ducă scrisoarea
doarme în somnul lui familist
în care visează recorduri mondiale personale
la marș, viteza și săritura în lungime,
rezemând scrisoarea mea
de toate adresele și de toate rândurile albe,
de toate dramele de dragoste
care seamănă probabil cu a noastră,
cui să trimit această scrisoare
care seamănă prea mult cu realitatea
ca să ți-o mai trimit și ție?
Cui, din toată această carte de telefoane,
din care cunosc mai mulți
dădători de nume de străzi
decât locuitori ai străzilor?
Cui?
Fie, această scrisoare a mea,
fie, pentru întâia oară în istoria
telecomunicațiilor și poștelor
trimisă pe toate adresele,
ca o citație în masă,
ca o molimă unanimă,
primiți, dumneavoastră,
semenii mei din toată
cartea de telefoane
a orașului următoarea
scrisoare a mea:
□Nu există iubire fericită,
există numai iubire,
fericirea nu e decât o himeră,
nu există dorință de comunicare
decât la tristețe,
și totuși știind că nu există
nici iubire și nici fericire,
eu vi le doresc pe amândouă

POEZII ONLINE

și adorm
cu capul pe adresele și telefoanele
către care pleacă prin toți poștașii
scrisoarea mea de adio□.